

ABONAMENTUL

Pentru monarhie:

Pe an 18 cor. 1/2, an
9 cor. 1/4, 450 fil.

— 5 —

Pentru străinătate:

Pe un an 24 coroane
1/2, an 12 cor. 1/4, an
6 coroane.

Unirea

Foaie bisericească-politică. — Apare: Marța, Joia și Sâmbăta.

Ireparabila pierdere.

— De un preot dela sate. —

Suntem și acum sub dureroasa impresie a morții marelui Arhiereu. Si vom fi încă multă vreme, căci lovitura a fost prea dureroasă și prea amară. Timpul, care toate le acopere mai curund ori mai târziu cu vălul uitării, de astădată va trebui să macine mult-mult!

Si nici nu se poate altcum. Nu e ușor să se împace omul cu gândul, că cele mai glorioase pagini ale istoriei contemporane a bisericii noastre se încheie atât de curund. A fost totul ca un vis dulce, fermecător, — și vai — iute a trecut!... In farmecul acestui vis ne legănam cu toții — și mai ales noi, preoții dela sate avem îndoite motive să plângem, să plângem fără încetare. Bieți vâslași ai corăbiei purtate de vânturi și de valuri, de căteori ne-am înoit puterile istovite numai aruncând o repede privire spre dânsul, vrednicul cărmaciu! Prin câte am trecut și prin câte știam, că vom mai trece încă! Si care ne-a fost întotdeauna mângăierea? Știam, că Vasile Hossu trăiește și atâta ne era destul. In decursul crizei acute, prin care trecuse biserică noastră mai anii trecuți — oare nu tot aceasta ne-a fost mângăierea? Si acum ce ne-a mai rămas? Vai, nu mai șiroaiele de lacrami!...

Să le dăm dar drumul să curgă mereu! Suspinea amare să nu le înăbuşim în piepturile noastre!

Fii rămași orfani, veniți să plângem pe cel mai bun părinte, că nu-l mai avem! Că n'a fost părinte numai după rang, ci mai vârtos după inimă. Dacă a grijat de fiii săi, n'a făcut-o pentru că așa i-ar fi dictat regulamentul, ci pentru că așa-i șoptia inima lui părințescă. Dacă ne-a mângăiat, mângăierile lui au

fost cele mai dulci și dacă ne-a ajutat, ajutorul lui cine ar putea să-l prețuiască vre-o dată?

A fost părinte, dar niciodată nu s'a socotit altcum decât ca un *frate al nostru*. Frate adevărat, în biñe și în rău. Cuvântul lui Dumnezeu l-a vestit alătura cu noi, căci însuși s'a simțit înainte de toate vestitor al cuvântului. Chiar și în zilele din urmă ale vieții la asta a muncit, la pastoralele mângăitoare, cari cu atâta dor le aşteptam cu toții și cari de atâteaori făceau inițiale noastre să tresără. A spovedit oameni alătura cu noi, a citit celor bolnavi și i-a mângăiat, căci ni-a fost frate nu numai după simțeminte, ci și în faptele lui mari. A fost vorbă vre-o dată de mântuirea unui suflet? El a fost cel dintâi, care a alergat fără să cruce nici o ostencală! In vara anului 1903 a auzit, că un advocat, fost prieten al lui din tinerețe, zace greu bolnav la băile din Buziaș. S'a dus îndată și l-a cercetat, dar nu s'a dus cu mâna goală, ci cu molitvnicul și patrafirul — și cu sf. cuminecătură. Si prietenului iubit i-a dus nu numai mângăierile unui prieten sincer, ci mai vârtos mângăierea Aceluia, care singur e mângăierea celor lipsiți de mângăiere. Advocatul a murit nu peste multă vreme, o moarte că și că scriitorul acestor șire niciodată n'a văzut mai creștinească. Aceasta e un episod numai, dar cine nu știe, că toată viața lui de episcop așa a fost: râvnă pentru legea Domnului, pentru mântuirea sufletelor! Cu adevărat era ca episcopul dintr'un roman al lui Victor Hugo, la care venise un credincios dintr'un sat vecin cu pâra împotriva preotului, că nu vrea să vie să cuminece pe un muribund. Episcopul și-a zis îndată: până când oi porni cercetare disciplinară contra preotului — bietul bolnav poate să moară ne-

spovedit și necuminecat. Si — își lua cartea și patrafirul — și pleca el însuși.

Scriitorul biografiei lui va uda desigur fiecare pagină căci mereu va da de fapte mari, cari dovedesc mai presus de orice îndoială credința neclintită a dînsului și dragostea lui învăpăiată față de sufletele incredințate păstoririi lui.

Nu mai vorbim noi, vorbească marile creațiuni a dînsului, cari vecinic vor vesti, că a fost odată un om mare a cărui viață a fost gloria bisericii și neamului românesc, părinte și frate al tuturor. Vorbească și școlile cele multe, cari prin sprijinul lui au fost măntuite de pieirea sigură. Nu uit niciodată ce mi-a spus un dascăl din părțile Rodnei. „Câți-va ani — zicea — am chinuit fără să pot ajunge la ajutor de stat, din cauza că — n'ă fi făcut spor în limba maghiară. A venit însă noul episcop și — a cercetat îndată și cauza mea. A scris inspectorului scolastic să-l înștiințeze și pe dânsul despre viitoarea vizitare a școlii noastre, că vrea să fie și dânsul de față. Viitoarea vizită a făcut-o apoi inspectorul de școli în prezența esmisului episcopesc — și nu mult după aceea — mi-s'a licvidat ajutorul de stat“. Poveste simplă și — atât de mult grăitoare! Si câte vor mai fi de aceste!..

E ireparabilă pierderea, dar Dumnezeu e bun și mare și comoara milei lui e nemărginită. La mila lui, acolo să alergăm, privirile noastre acolo să ni-le îndreptăm. Noi știm, că arma cea dintâi și cea mai puternică a marelui Vasile a fost rugăciunea, la aceasta să recurgem și noi căci așa ne vom tace vrednici de mila lui Dumnezeu. In vremile aceste dureroase să, fraților să ne rugăm neconitenit, că Dum-

INSERTIUNI.

Un șir garmond:
odata 14 fil., a două
oară 12 fil., a treia
oară 10 fil.

To' ce privește foaia
să se adreseze la: Re-
dacțiunea și admini-
strațiunea „Uni rei“
în Blaj.

nezeu nu-și va uita ne noi nemângăiații, cari nu ne mai putem opri lacrimile și suspinurile:

— *Dumnezeu te odihnească bunul nostru Părinte și frate!*

La moartea Episcopului Dr. Vasile Hossu.

E anul nou. E praznicul sf. Ierarh Vasilie. Pe coridoarele altădată atât de liniștite ale Augustineului, institut superior pentru creșterea preoților în Viena, se observă mișcare vie. Fețe pe cari e scrisă durerea, alcărgă în coace și în colo, parcă ar fi vorba de un dezastru uriaș. Dar nu! E mai mult decât o înfrângere... Un croat alcărgă cu ziarul în mâna și comunică dureroasa știre: Hossu, der grosse rumänische Bischof, ist gestorben, a murit Hossu, marele vîlădică român. Străinii: nemți, ungari, bohemi, croați, poloni, italieni, rutheni, primesc îngândurați știrea, iar ochii alor trei români, cari așteptau mult, mult dela noul an, se scaldă în lacrămi. Străini, se împărtășie, iar în străini trei români stau, și în taină deplâng moartea marelui vîlădică român. Plânge Blajul și lacrimi varsă Oradea, cari în vremuri atât de grele și-au pierdut pe marele bărbat, și cernește haina dieceza Gherlei, care a perdit în Hossu pe părintele ei iubit.

Multe stele au căzut de pe cerul neamului românesc în vremurile de restrîște ce le trăim, multe nădejdi au fost înăbușite, și multe talente s-au stins, dar cu moartea Episcopului Vasile, se stingă Luceafărul, în a căruia lumină senină au aflat multe suflete măngăiere, și strălucirea căruia a fost îndreptar pentru un popor, ce se năzuiește spre mai bine. Deci e firesc, ca într-o mare de străini, trei români din trei dieceze și din trei colțuri ale Ardealului să steie și în taină să plângă, plânsul lor să fie durerea unui neam întreg, pentru care repausatul a muncit atâtă.

Iar când trei români înstrăinați vreau să-și deie seamă, că cine a fost acela, pe care în zorile anului nou îl jelește un neam întreg, ei simțesc că în vorbe nu-l poți cuprinde și slova nu-l încape pe acela, care a muncit mult și pe multe terene. Episcopul Vasile a fost mare arhieeu, a fost eminent bărbat politic, a fost spiritul organizator al bisericii românești, El ne-a fost cinstite înaintea străinilor, și de El ne-am legat nădejdile noastre de mâne, o știm prea bine. Dar El a fost și părinte, a avut inimă de adevărat binefăcător, inimă ca pânea cea albă, o știm și mai bine. Dintre însușirile extraordinare ale acestui mare bărbat, iese mai pe sus de toate la iveală: că a avut inimă. Toți cățăi au fost în apropierea repausatului, ori

baremi pe un moment au avut prilej să convină cu El, i-au simțit căldura inimii, căldură, care a înviorat pe alții, și-a înălțat un neam întreg. Si decumva e adevărat, că acela care are inimă, din inimă pierde, la Episcopul Vasile se adeverăște aceasta în mod deosebit. El a murit, căci dragostea ce se sălașluia în inima lui pentru lege și neam a fost atât de mare încât inima lui n'a putut să o mai cuprindă. A murit, căci a iubit mult și pe mulți.

Si acum toți aceia, cari în zorile anului nou pierdem în Episcopul Vasile, nu numai pe un mare bărbat, ci și pe un bun părinte, să ne unim în cugetele inimii noastre, și să-i împletim acelui o cunună făcută din rugănoastră și împodobită cu mărgăritarele ferbinților noastre lacrămi, și să o ducem Episcopului Vasile, ca răspuns la dragostea, ce El a avut-o pentru noi toți.

În vreme ce străinii stau uimiți la căderea unui Luceafăr de pe bolta neamului românesc, ochii unui neam întreg se podidesc cu lacrimi, și rugăciunile multora se fac cunună, ca să împodobească fruntea unui bun părinte și bun român.

Cununa dragostei pe fruntea ma-reului Vîlădică român.

Viena, 1916.

Dumitru Manu.

F O I T A.

Amintiri duioase.

(Memoriei P. S. Episcop Vasile).

Când te-am văzut prima dată în viața mea vorbeai de dragoste lui Dumnezeu. În pleoape îți migiau boabe infierbântate de căldura cuvintelor tale. În clipa aceea mi-ai furiașat în inimă dragoste față de persoana-ți sfîntită. Si-mi făceam judecata în gândul meu. Plâng? Ai inimă! Tu știi omul trimis de Dumnezeu. Omul care plâng, are și inimă. Si tu Părinte mult regretat ai fost omul trimis de Dumnezeu. Ai plâns că ai avut inimă.

Si te-am văzut apoi plângând pătruns de duioșie, când glasuri cucernice de clerici îți întăreau nădejdea în zilele ce vor să fie. Te mișca căntarea sfântă și care unde-ți pribegieau gândurile atunci? O, la locurile acelea de fericire unde-s Mucenicii de cari glăsuia stihirea.

Frumos îți-a fost gândul și frumoasă îți-a fost și viața, ca nu numai nădejde să ai de locurile acelea unde dreptii ca stelele strălucesc!

Si-mi aduc aminte de o seară sfântă când Domnul iară-și a fost pogorât în leagăn de iesie, chipul robului lăud. Acordul de glasuri tinere a „iubișilor tăi fii”:

O, Isuse, o, nespuse
Eu te văd îci tremurind,
O, din mărire, la ce stat te-a adus
A ta iubire

iarăși îți-a stors lacrimi. Si iarăși m-am învățat, Părinte regrete, a te cunoaște, și a te iubi. Ai compătimit pe Domnul căci iubire a avut față de dânsul și iubirea numai cu iubire se poate răsplăti! Azi îți-se răsplătește în locuri de verdeță...

Era în zilele pogoririi Spiritului Sfânt. Lucrarea Dătătorului de viață suridea pe lunci înflorite și pe cununi de pădure. Lumina se răsboia cu verdele livezilor. Seninul învățăiat subă prelung înflorat de dangătul ciopotelor dela mănăstirea Nicula. Si lume multă să aduna la rugă Maică sfântă și să te vadă pe tine slujindu-i ei. Ai adus jertfă măringind pe Tatăl, ai multămit Maică făcătoare de minuni și dânsa îți-a dat gândul, noi cei de obârșie în ziua aceea frumoasă plină de pace tăran, și intelligent un dor să avem în suflet mărirease casei Domnului. Si te-am văzut atunci așa de senin, atabil și prietinos... Si iarăși îți-am cunoscut o virtute Nu numai pe cel ce s-a culcat în leagăn de iesie l-ai iubit cu focul inimii, ci și în deaproapele tău ai văzut chipul lui Dumnezeu. Milă îți-a fost de Hristos înfășat în zdrențe istovit de greutatea valurilor pământești! La masa încărcată sedea lume multă preoți și mireni. Oameni cu poziție înaltă și oameni mai de rând veniți aici de dragul tău mai

mult de astă dată. Ca privitor stătea tipul cerșitorului, un moșneag bătrân răzimat în toiac cu față stoarsă, brâzdată de năcăzurile vieții. Si cine l-a observat? Cui i-a trecut prin minte dintre toți cățăi erau, că și aceasta făptură alui Dumnezeu are lipsă de ceva. Tu ai fost Păstorul bun, care ai lăsat la mese pe mai mulți de nouăzeci și nouă și mergând la nefericitul de cerșitor i-ai întins din bucurările tale ca un părinte căruia nu-i cade bine bucată de pâne, dacă nu o împărtește cu fiili săi.

Mi-se pare că și atunci îți-s-a furiașat o lacrimă în gene a fost frumoasă ziua aceea plină de farmec, lumină și sărbătoare... Si oare nu cumva ai bănuit atunci ceva de îți-ai arătat întrată iubirea față de acest loc sfânt? N'a fost oare semnul unei alipiri și după moarte de regiunea aceasta încântătoare? Ori cum a fost știu că sufletul tău iubia câmpul fermecat de răsuful primăverii, știu, că sufletul în vrăja sărilor de vară, aici putea intra în sine cum se cade și a face planuri mărețe, în pacea poienelor acestora știu că rugă de seară a iyoarelor galăgioase îți fermecă inima, căci glasul lui Dumnezeu îl auzeai și în glasurile firi, pe aici plutesc în nopti cu pace și Spiritul cucernicului Mihail Ivașco și ce e mai mult iubea mult și nespus pe Maica sfântă, Doamna noastră. Vrednică dorință de un adevărat Păstor, pentru iubirea cătră Maica sfântă nu vrei să-ți cetească epitaful toată lumea și pentru

Condolente telegrafice.

Gavril Szabó paroh în Bikszád, Augustin Maxim egumenul mănăstirii din Bikszád, I. Jenea protopopul Orăștiei, Primarul orașului Lugos Dr. Băltescu, Episcopul Cobrie Agost, Văradi L. Lipot arhiepiscop în Kálocsa, abatele din Panonhalma Dr. Hajdu Tibor, Grapini protopopul din Ujradna, Dr. Brâzneu din Vulcan, Comitele suprem Szász din N.-enyed, „Cultura Creștină” Blaj.

Condolente.

„Patria” Blaj, Molnár Victor secretar de stat, Dr. Csernoch János primatul Ungariei, Camera comercială și industrială Cluj, Dr. Parvy Alexandru episcopul din Szépeshely, Camil Sălgian director din Beiuș, Iacob Domșa din Blaj, Boer Artur și Ana din Nagykászony, Văd. Dr. Elena Pop n. Maniu.

Au mai condolat: Senatul bis. din Năsăud prin protopopul Năseanț, Consiliul administrației fondurilor școlare din vicariatul Rodnei, Illosvay secretar ministerial, Iuliu Nistor protopop, Capitul din Oradea și cel metr. din Blaj, Comuna politieă din Năsăud, Kerekes din Viena, Zichy János conte, Szemrechányi arhiepiscop, Bielik vicar apostolic castrenz, Episcopul Glattfelder, Episcopul din Sabaria contele Miklós, Teologii români din Oradea mare, Deputatul Gherlei Mártonffy Márton, Episcopul din Pécs contele Zichy Gyula; Episcopul din Vác contele Csáky Nicolae, Senatul bisericesc gr. or. din Oradea-mare, Gopcsa Vasile, consilier mi-

iubirea fașă de turma ta te depărtez și de osemintele părinților.

O trăsătură a inimii tale: Ne-ai iubit! Si cum ne-ai iubit? Vorbească țaranul care a fost fericit că ai șezut în carul său tras de sease boi, mergând la bisericuța lui de „lodbe”, să-l măngăi cu cuvântul tău de Păstor, să-l mărturisești și să-i picuri nădejde în inima lui abducumătă de furtunile vieții acesteia. Vorbească preotul pe care l-ai considerat ca pe un frate dela aceias mamă, vorbească orfani, tinerii năcăjiți fără de carieră, oameni de toată branșă, cari nu și-au închis nici odată ușa nemăngăiați.

Sărbătoarea Pogoririi Spiritului Sfânt veni iatăși cu zile fermecătoare de vară eu holde ce aruncau valuri și miros de sănziene. Stătea-i în fereastra cupeului dus pe gânduri, privind tătășele și macul de prin lanuri ce dispără repede în urma noastră. Si mi-se părea, că toate-ți trimit căte un salut, plecându-și creștetul ca înaintea unui vechiu cunoscut. Si ai stat privindu-le cum dispar timp mult, mult... Am ajuns apoi la locul destinat. La biserică frumoasă din Baia-mare. Si aici ai inceput a lăuda crinii câmpului. Si ai vorbit așa de frumos, așa în mod bărbătesc, neascunzând nimica despre un crin din altă țară, un crin mai gingaș ca cei ce răsar pe vâile încântătoare a Someșurilor, despre o floare a inimii noastre ce are lipsă de multă grije și care e floare a credinții strămoșești. Aici te-ai cunoscut mulți. Si inima ta totuși a trebuit să se amăreasă. Acuma însă s-a sfârșit toate! Veniți acum voi cei ce ați păcătuit în contra acestei inimi iubitoare și vedeti:

Ecco homo!

G. Mânzat.

nisterial, Parohul și credincioșii din Acăș, Protopopul Mustea din Lăpușul ung. în numele clerului și al credincioșilor din tractul Lăpușului, Episcopul Sătmărelui Boromisza Tibor, Provincialul minoriților din Arad, Talioczy șef de secție, Comitetul bisericose și poporul credincios din Bistrița, Lukács György, Potopopul Sonea din Reteag, Dr. Oltean avocat în Lăpușul ung., Comuna bis. izr. din Gherla, Protopretorele din Gherla Keczely László, Episcopul Ardealului conte Majláth, Augustin Vicaș protopop, Reuniunea femeilor din Bistrița cu prez. Valeria Man, Szent István târsulat din Bpesta, Teologii români dela Augustineul din Viena etc.

Coroane.

Cunună de lauri cu fundă tricoloră: Iubitului și marelui prelat Vasile.

Partidul național român.

Scumpului nostru prietin
(fundă tricoloră)

Familia Teodor Mihali.

Neuitatului nostru fundator părinte iubitor episcop Vasile (Lauri, fundă albă).

Corpul profesoral și elevale dela preparandia gr.-cat. de fete Gherla.

In semn de dragoste
Episcop Valeriu.

Fondurilor grănitării recunoscătoare: Marelui protector și binefăcător Dr. V. Hossu.

Două splendide coroane dela familia Hossu apoi: Casa magnaților, Văradi Árpád arhiepiscop din Kálocsa, Dr. Bilașco, Dr. Siegescu, orașul Lugos, Neményi consilier ministerial, orașul Gherla și o mulțime de particuliari.

Familia Francisc Hossu Longin din Deva a depus un admirabil buchet de roze albe cu inscripția: Franti și Elena.

Episcopul Dr. Vasile Hossu.

— Voci de presă. —

Trecem pragul anului nou în semnul doliului. În seara de Sân-Vâsii la orele 7 a închis ochii pe vecie Episcopul dela Gerla, după grele și lăzelunge suferințe. Știrea zguduitoare am primit-o precis la miezul nopții. Sună tocmai ora 12 — momentul trecerii din un an în altul — când țineam în mână incremenită depeșă de jale vestitoare.

De mult eram pregătit la desnedământul fatal, de ani de zile cunoșteam caracterul grav al morbului de care suferă și totuși ne isbește știrea, căci într'un colț al inimii tot mijea nădejdea, că doar doar va mai scăpa iubitul Arhiereu cum a mai scăpat, când diagnoza medicală îi mai da abia ceasuri de viață.

Cine poate astăzi spune că de mare este pierderea noastră, tocmai în aceste zile de cumpăna grea, când e atât de potență trebuința de bărbați în situații de a putea avea influență asupra direcției, în care se vor desvolta destinele poporului nostru!

Episcopul Hossu a fost un asemenea bărbat în puterea cuvântului.

Fără de a-și pierde legăturile firești cu poporul, pe care-l păstoria a reușit să aibă astfel de legături în cercurile dirigitoare ale țării și Monarhiei, cari dădeau greutate cuvântului său, oriunde l-ar fi spus. Bărbat de autoritate și trecere, cum — du-

rere — astăzi nu avem pe al doilea.

Era o proprietate specială a firei sale și a temperamentului său norocos, care se știa înădăia fără a se încovoia, a se bucura de incredere și sus și jos, fără de a cădea în echivocuri, a cultiva prietenii în tabere opuse fără de a veni în contrazicere cu sine și ai săi. Aderent neclintit al desideratelor de viață proprii națională a poporului său, a urmat o tactică oportunistă, extrem de elastică, fără de a devia însă dela linia dreaptă, pe care i-o arăta scopul fix și stabil ce-l avea înaintea ochilor. Această artă a putut-o desăvârși numai nereclamând nimic pentru sine, ci totul pentru alții, pentru neam și biserică.

Bărbatul de eleganță mondială la începutul carierei sale, a devenit tot mai neînțelitios relativ la persoana sa cu cât se urca pe scara, care li deschidea tot cercuri mai largi de activitate. Viețea lui bogată în roade a dovedit, că nu a căutat onerurile, de cari a avut parte cu imbelșugare și legăturile distinse, cu cari se putea mândri, pentru sine, ci numai pentru ai sei. Din fiecare situație a căutat să stoarcă pentru biserică și neam totul ce putea, ferindu-se și închide calea prin postulate imposibile de realizat în situațiile date și astfel umblând după cele posibile, a reușit să realizeze multe pe cari le consideram imposibil de realizat.

Aici în Lugoj ne-a lăsat un Seminariu pompos, o preparandie de fete și temeliile unei școale superioare de fetițe. Opere neînțelitoare, prin cari devine Episcopia de Lugoj un factor de cultură, dacă urmări le vor să susține la înălțime.

Întreaga renăștere a diecezei Gherla era condiționată prin persoana lui. A și creat temeliile grandioase, pe cari numai îmbucuirea răsboiului l-au impiedicat a desăvârși instituțiile contemplate.

A întări neamul și biserică prin instituții mari culturale și aprofundă conștiința națională, erau premisele fără de cari nu-și putea închipui o politică efectivă.

(Va urma.)

„Drapelul”.

Răsboiul european.

Depunerea armelor din partea ostașilor muntenegrini decurge în liniște. Raportul recent anunță, că pe lângă depunerea armelor și inceperea tratativelor de pace cu Muntenegru, armatele noastre continuă operațiile strategice. Luptele viitoare au de scop să închidă eșirea spre Adriatică prin cucerirea litoralului dinspre Muntenegru și pătrunderea în Albania. Trupele noastre au ocupat două porturi muntenegrine dela Adriatică, Dulcigno și Antivari prin ce și-au asigurat pentru viitoarele operații linia principală ce duce dela Cetinje peste Rijeka și Virpasar la Antivari și Dulcigno.

Pe culmile dela Dalzak au explodat cu mine o tranșee rusească, care era apărată de 300 ostași. Cei mai mulți dintre ei au fost omorâți. Spre nord-vest Uszcieck rușii au atacat un pod ce e în stăpânirea trupelor noastre, atacurile lor au fost respinse.

Spre sud de Dubro, rușii după mari pregătiri de artilerie au atacat pozițiile noastre.

Din comunicatul acesta a lui Höfer apare, că rușii au inceput ofensiva și în Wolhynia, unde luptă trupele lui Böhm Ermalli.

Eliberarea ambasadorilor deținuți la Salonie. — Corespondentul din Washington al ziarului „Associated“ anunță că la intervenția guvernului american s'a decis eliberarea ambasadorilor Germaniei Austro-Ungariei, Turciei și Bulgariei, cari au fost deținuți din partea autorităților militare franceze dela Salonie.

Prohibirea importului din Italia în Ungaria. — Foaia oficială vestește, că s'a prohibit importul de portocale, curmale, ananas, capele, șofran, alabastru și plăci de marmoră, din al căror export Italia câștiga în monarhie pe fiecare an multe milioane.

„Calea Vieții“. — Primim următoarea declarație: „Față de neașteptata insuflare, cu care s'a îmbrățosat idea noastră, abonându-se înainte de apariția nrului 1. un mare număr de ex., ne-a venit cam curios faptul, că după cum auzim, cele ce s'au scris în legătură cu aceasta întreprindere în „Românul“ („o revistă bis. pop. de propagandă“) și în „Unirea“, cum și faptul, că numerii următori, din motive pur tehnice, nu se vor tipări la „Concordia“, unii le-au interpretat greșit și au svonit, că ar fi vorba de o pornire cu tendințe „confesionale“.

Față de acestea trebuie să reamintim, că în apelul, ce s'a dat la timpul său în cauză, s'a spus clar, că scopul e: scoaterea din popor a scrierilor adventiste, a episoziilor, visurilor și a. apoi provederea populului cu lectură potrivită timpului de răsbeiu (a la „Feldbriefe“ etc.), și imprejurărilor de trai ale Românilor (alcoolism, etc.), nici decum însă propagandă „confesională“ în sensul odios al cuvântului. De nu cumva aceea va neliniști anumite mentalități, că peste tot se face propagandă religioasă sănătoasă în poporul nostru...“

Sunt siguri, că orice judecător drept și cu inimă pentru cauză va fi mulțumit de lucrările noastre.

Redacția „Calea Vieții“.

în retragere, Dr. Traian Petrascu medic, Dr. Lucian Borcia avocat, Dr. Ioan Fruma avocat, Dr. Octavian Russu avocat și Andrei Pop avocat Huiedin căte 6 cor., Veturia Triteanu soție de asesor consistorial 5 cor., Gavril Precup prof. Blaj 5 cor., Dr. Ilie Beu medic Sibiu 5 cor., Niculae Togan protopop Sibiu 5 cor., Dr. Pompiliu Gherman medic, Dr. Eugen Piso avocat, și Ioan Banciu cassier, căte 4 cor., Elena Borcia profesoară, Eugenia Tordășan, profesoară, Silvia Togan profesoară, Ioan Mănzat măcelar, Ioan Mihălțan general în retragere, Sofia Ittu soție de silvicultor, Dr. Iosif Fărcaș medic, Dr. Ioan Lupu medic, Dr. Ioan Stoia, protopresbiter, Iosif Sebastian, maior în retragere, Alexandru Breban jude, Ioan Hentea, asesor orfanal, Dr. Octavian Costea, secretar consistorial, Romul Perian funcționar consistorial, Marcu Jantea caschet, Nicolae Ivan asesor consistorial, Demetru Campean arhivar cons., Pantaleon Luța căpitan în retragere, Dr. Silviu Dragomir prof. Sibiu, Iosif Lissai, director de cană, Ioan Vătăsan inspector general, Constantin Popp funcționar de bancă, Șotron Roșca funcționar de bancă, Aleman Licoi proprietar, Romul Smu arhivar și secr. supl. și Nicolae Iosif funcționar, căte 2 cor. Toți din Sibiu. Total 174 coroane.

Cassa Asociației.

Publicații. Târgul de vite în Szászsebes va fi în 26, 27 și 28 Ianuarie 1916, târgul de mărfuri în 20 Ianuarie 1916.

Magistratul orașănește.

Mulțumită. Rugăm pe toți cunoștenii și prietenii neuitatului nostru soț și tată Petru cari în scris și grai viu ne-au măngăiat în durerea noastră precum și tuturor cari au participat la informanțare să primească mulțumirile noastre.

Câmpeni la 20 Ianuarie 1916.

Văd. Eugenia Simu și copii.

Mulțumită publică.

Nepuțând mulțumii în particular fiecaruia, exprimăm pe aceasta cale mulțumita noastră adâncă: tuturor prietenilor și cunoștenilor cari din prilejul mortii iubitului și neuitatului nostru Emil ne-au trimis scrisori de condolență și de măngăiere.

Aiton, la 10 Ianuarie 1916.

Familia Szabo.

Bibliografie.

A apărut Nr. 1 al revistei »Calea Vieții«, învățături creștinești pentru poporul românesc, cu următorul cuprins: Calea vieții. Să facem bine până avem încă vreme, de părintele Leon. De vorbă cu credincioșii mei: învățăturile părintelui Nicolae despre Biblie. Pilde: »Calea vieții«; întâmplări din răsboiu. Eroii noștri (din carte a episcopului Keppeler). »Cu Tine, Doamne vrem să fim«, de Nicu Fiser. Crijma soră cu Românul, de Zaharie Pop. Redacția și administrația: Vulcán, Hunyad m. Abonament anual 3 cor., un număr 30 bani.

Proprietate, editare și Redactor responsabil: Iosuț Giurcuț.

Iosuț Giurcuț